

hos den erklærende, findes ofte i Forbindelse hermed angivet visse bestemte Arter af Vildfarelse i Bevæggrunden, hvilke der saa tillægges samme retlige Betydning til at gøre Retshandelen ugyldig, som der er tillagt Mangel af Vilje, se saaledes navnlig den tyske borgerlige Lovbog § 119, den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 23 og 24 og Udkastet til borgerlig Lovbog for Ungarn § 988. Kommissionen har ikke kunnet følge denne Vej. Efter gældende Ret i de nordiske Lande tilkommer det i Tilfælde, hvor den erklærende, kendetligt for den anden Part, ved Erklæringens Afgivelse gik ud fra en vis Forudsætning, Domstolene efter deres frie Skøn at afgøre, om det efter Viljeserklæringens Indhold kan antages, at den erklærende har lagt en saadan Vægt paa Forudsætningens Tilstedeværelse eller Indtræden, at han ikke bør være bunden, hvis den viser sig urigtig eller brister, og overhovedet om den erklærende eller den anden Part efter Forholdets Beskaffenhed bør bære Risikoen for Forudsætningens Rigtighed eller Indtræden. At begrænse Friheden i dette Dømmerskøn ved Angivelse af enkelte Arter af Forudsætninger som relevante kunde der formentlig ikke være Tale om. En Lovregel i denne Retning vilde i alt Fald kun kunne forsvares i en Lovkodifikation af Reglerne om Aftaler, i hvis specielle Del den i den almindelige Del givne Opregning af relevante Forudsætninger kunde faa sine fornødne Tillæg og Korrektiver. Spørgsmaalet blev da, om der i Udkastet burde optages en Bestemmelse, som paa en eller anden Maade lovfæstede den bestaaende Regel, at Spørgsmaalet om urigtige eller bristende Forudsætningers Relevans afgøres ved frit Dømmerskøn, og gav vejledende Regler for dette Skøn. En saadan Lovfæstelse vilde bl. a. have Værdi ved udtrykkeligt udadtil at angive de nordiske Landes Standpunkt i Spørgsmaalet, der vistnok stemmer med engelsk-amerikansk Ret. Men noget praktisk Behov for en saadan Lovregel er der efter det anførte ikke, og overfor Vanskelighederne ved at

finde en passende Formulering af Reglen opgav man fra alle tre Landes Side i Udkastet at optage nogen Regel om urigtige og bristende Forudsætningers Indflydelse paa Viljeserklæringen. For et enkelt Yderpunkts Vedkommende indeholdes dog en Bestemmelse i § 33, se Bemærkningerne til denne Paragraf.

§ 34, 1ste Stykke giver altsaa en Regel for det Tilfælde, at en af en Person afgiven Viljeserklæringens Indhold ikke stemmer med hans Vilje. I Forbindelse hermed træffer § 34, 2det Stykke, der er fælles for de tre Udkast, i visse Retninger Afgørelse af et Spørgsmaal, som iøvrigt ikke er afgjort af Udkastet, jfr. dog § 36 og Bemærkningerne til denne Paragraf, nemlig hvad der udkræves til, at en for en Person foreliggende Viljeserklæring kan siges at være afgivet af den, overfor hvem han vil paaberaabe sig den. § 34, 2det Stykke, 1ste Punktum udtaler i saa Henseende, at naar en Viljeserklæring, som befordres ved Telegraf eller mundtlig fremføres ved Bud, bliver forvansket ved Fejl fra Telegrafvæsenets Side eller ved urigtig Gengivelse af Budet, er Afgiveren ikke bunden ved Erklæringen i den Skikkelse, hvori den kom frem, selv om den, til hvem Erklæringen er afgivet, var i god Tro. Den fremkomne forvanskede Erklæring anses med andre Ord ikke for afgivet af Afsenderen.

At den fremkomne forvanskede Erklæring ikke er bindende for Afsenderen, maa for de Retsforfatningers Vedkommende, som staa paa den ovenfor Sp. 2769 omtalte Viljestheoris Standpunkt, være selvfølgelig, se saaledes den tyske borgerlige Lovbog § 120, jfr. § 119, og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 27, sammenholdt med Art. 23; den fremkomne Erklæringens Indhold er jo ikke villet af Afsenderen. For de Retsforfatninger, der staa paa en Tillidstheoris Standpunkt, er det Spørgsmaal, om Afsenderen skal være bunden ved den fremkomne Erklæring, naar den anden Part var i god Tro, et fritstaaende Spørgsmaal, som findes løst paa forskellig Maade. Efter Udkastet til almindelig borgerlig Lovbog for Ungarn § 990, sammen-